

Sygn. akt II CSK 21/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z powództwa U.R.
przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W.
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 23 sierpnia 2017 r., sygn. akt I Ca [...] /17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny powołał się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), podnosząc, że sąd drugiej instancji nie naprawił uchybień procesowych sądu pierwszej instancji i nie przeprowadził dowodu mogącego mieć istotne znaczenie dla sprawy, mimo że sąd pierwszej instancji oparł rozstrzygnięcie na jednej opinii biegłego, prowadzącej do stwierdzenia odpowiedzialności pozwanego, podczas gdy trzy pozostałe opinie prowadziły do wniosków odmiennych; ponadto opinia ta wskazywała na okoliczności sprzeczne z ustaleniami faktycznymi, a wszystkie sporządzone opinie łącznie nie pozwalały na rozstrzygnięcie, czy stan zdrowia powódki wynikający ze schorzeń samoistnych mógł być przyczyną powstania szkody, za którą odpowiedzialność przypisano pozwanemu.

Przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej stawia skarżącemu szczególnie wysokie wymagania. Jak przyjęto w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Jest tak w szczególności wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego

orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w zestawieniu z motywami zaskarżonego rozstrzygnięcia i materiałem sprawy nie pozwalała uznać, by była ona – w przedstawionym rozumieniu – oczywiście uzasadniona. Jakkolwiek nie jest wykluczone formułowanie w skardze kasacyjnej zarzutów dotyczących uchybień w zakresie dopuszczania dowodów, sądy *meriti* dysponują pełną swobodą przy ocenie wiarygodności dowodów, co dotyczy również dowodu z opinii biegłego, a podważanie tej oceny w postępowaniu kasacyjnym jest wykluczone (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Okoliczność, że spośród czterech sporządzonych w sprawie opinii, Sąd uznał za przekonującą tę, której wnioski były niekorzystne dla pozwanego, nie przesądza o oczywistej zasadności skargi, jeżeli przyczyny dyskwalifikacji pozostałych opinii zostały dostatecznie wyjaśnione w uzasadnieniu. Istnienie przyczyny kasacyjnej nie wynikało również z nieprzeprowadzenia dodatkowego dowodu z opinii zespołu biegłych – ustawodawca celowo użył w art. 278 i art. 286 k.p.c. sformułowania „może”, podkreślając szeroki zakres swobody sądu w zakresie dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, w której w toku postępowania sporządzoną nie jedną, lecz większą liczbę opinii dotyczących tego samego zagadnienia.

Z tych względów, skoro skarżący nie powołał innych przyczyn kasacyjnych, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

at